

**Беседа Владике Артемија у Недељу 24. по Духовдану у
манастиру Свете Великомученице Марине 2019. године у
Дудовици**

У име Оца и Сина и Светог Духа!

Ево браћо и сестре, и ове године, Бог је показао милост Своју велику на нама, да дочекамо овај свети Божићни пост, ради припреме за сусрет са Богомладенцем Господом Христом. Када очекујемо некога великог госта у нашем дому, ми кућу сређујемо, кречимо, чистимо, доводимо све у ред, да би гост када дође, видевши све уредно ушао у нашу кућу, да не би када дође, видео унутра запуштеност, прљавштину, нечистоту, окренуо се и отишао. А ми, ми дочекујемо ускоро, највећег Госта, Небеског Госта, Сина Божијег, Господа Исуса Христа, који је из љубави и милости према роду људскоме, сишао с Неба, постао човек, ради спасења нашега. За тај сусрет, ми се припремамо углавном молитвом и постом и зато је Света Црква одредила пред овај велики празник, Пост од шест недеља, четрдесет дана, и зове се Мала Четрдесетница, за разлику од оне пред Васкрс, која је Велика Четрдесетница. Једном приликом, када је излечио онога ђавоиманог младића и ученици Га питали: „А зашто га ми нисмо могли излечити?“, Господ је одговорио: „Због

маловерја вашег. Нисте били сигурни у себе, нисте имали поверење у помоћ Божију, а знајте, овај зли род се изгони само молитвом и постом.“ То што је Господ рекао Својим ученицима, важи и за све Православне Хришћане, ево већ две хиљаде и више година и важиће то правило до свршетка света и века. А шта је то род ђаволски, род демонски, који се изгони постом и молитвом? Ми не видимо, Богу хвала, да међу нама има, онаквих као онај младић, који је био опседнут ђаволом, али ђаво има и други свој род – то су браћо и сестре, наши греси, наше страсти, наша рђава воља и зловоља. То је све оно што ђаво сеје у душу нас Хришћана да би нас преластио, да би нас преварио и скренуо са правог пута, са пута који води у Живот Вечни, блажени. А он би хтео да нас сведе на свој пут, који води у пакао. Дакле, тај род зли, греси наши, изгоне се из човека молитвом и постом, а пре свега великом и чистом вером, оном вером којом је Господ Христос проповедао, коју су Свети Апостоли од Њега примили и предали својим наследницима и тако се та вера сачувала до наших дана, преко наших славних Светих Предака, преко Светога Саве, Владике Николаја, Оца Јустина и осталих угодника из рода нашега. О тој вери, браћо и сестре, о њој се говори у данашњем Светом Јеванђељу. Господ идући из града у град, проповедао је и увек је било око Њега мноштво народа – сви су желели да Га виде, да Га чују, да се науче од Њега. И једном, прилази Му у тој маси

народа један кнез, значи један угледан човек и каже: „Имам кћер, јединицу, која је болесна и на самрти.“ Не каже, доћи да је исцелиш, није изразио молбу никакву, само је изнео обавештење Господу Христу – лежи болесна и на самрти је. И гле, Господ ништа не одговара том кнезу али креће са њим, његовој кући. Рекло би се, велика вера тога кнеза Јаира. И јесте! Он није сматрао за потребно да било шта друго каже, сем да изнесе своју молбу просто – саопштити Господу свој проблем, своју муку. И Господ се одазива на ту његову нечујну молбу и молитву и креће са њим да његовој кћерки помогне. Маса народа је око њега са свих страна, и у тој маси, једна жена са још јачом вером и још јачом молитвом од ове коју је показао Јаир: жена која је боловала дванаест година од течења крви, потрошила сво своје имање на лекове и лекаре и ништа јој нису могли помоћи! Чула је она за Господа Христа, знала је ко је Он, али се таква није усудила да дође пред Њега, да клекне и да затражи исцелење. Она је веровала свом душом својом и нема сумње, молитва је била у срцу њеном, али је нигде није изговорила, нити пројавила, него је мислила: „Само ако се дотакнем хаљине Његове, оздравићу!“ И у тој маси народа, она успева да приђе и да се дотакне хаљине Христове. И Господ стаде и пита: „Ко се то дотаче Мене?“ Народ и ученици Његови, мало изненађени, зачуђени, говоре: „Учитељу, па толики народ је око тебе, сви Те гурају, а Ти питаш, ко Ме се дотаче?“

„Не, не, неко Ме се намерно дотаче“, јер Ја осетих силу да
изађе из Мене. Жена, видећи да се није сакрила, како је
мислила, прилази и каже Му да је она та, која Га се дотакла и
зашто. И Господ њој каже: „Кћери, вера твоја, поможе ти, иди
у миру и буди здрава од болести своје.“ Та жена није ничим
показала веру своју, али је Господ знао њену душу, њено срце
и зато је наградио исцелењем. Господ наставља даље са
народом ка Јаировој кући и долази тамо. Окупиле су се
комшије, пријатељи и већ кукају – кћерка је умрла. Неки су
дошли раније и кажу Јаиру: „Не мучи Учитеља да долази, она
је већ умрла.“ Тада Господ храбри Јаира, па каже: „Не бој се,
само веруј, и оздравиће, устаће“ и долази у кућу и каже
окупљеном народу: „Није умрла, него спава“. Они му се
почеху подсмевати и подругивати, знајући да је девојка
умрла. Онда Господ истера све из собе, само са родитељима
девојчиним остајући, уђе унутра и рече јој: „Девојко устани!“
И она устаде, не само да је оживела, него је и оздравила. И
даде је родитељима њеним и рече им: „Никоме не говорите,
шта се десило.“ Зар је могуће то сакрити било? Није могуће
било сакрити. Сама чињеница је говорила, нису морали да
говоре родитељи, јер би испало да се они нечим хвале: што је
велики Учитељ дошао у њихову кућу, радио то и то – не! Ви
ћутите, а дело је само по себи, толико велико, да и кад би
хтелo да се сакрије, није могло да се сакрије. Ето, то је та вера
браћo и сестре, која је потребна и нама, данашњим

Православним Хришћанима, данашњим Србима, којима је у последње време, нарочито у прошлом веку, вера била забрањивана и заборављана је. Неком силом, неком милом, али Богу хвала, народ се наш враћа вери својој и Цркви својој. И ми, који смо се овде данас сабрали, и цео наш народ, треба да ту веру чувамо и негујемо, да је преносимо на наша млађа поколења, на нашу децу, на унучад, како би се вера, чиста, неокрњена, неупрљана разним јересима и заблудама, преносила онаква, какву смо је примили и да таква буде на спасење и нама и нашим потомцима и нашем народу, да нас Господ све удостоји, да Га примимо радосно као Богомладенца душе своје у срце своје, да Му отворимо врата, не само нашега дома, него и нашега срца, да се Он усели у нас и да Му у нама буде пријатан боравак, пријатнији него у хладној Витлејемској пећини, јер само ако будемо тако живели и радили, браћо и сестре, онда се можемо надати да се нађемо у Царству Небескоме, у Царству Христовоме, тамо где се сви Светитељи Божији налазе, да и ми са њима и са свим Светима, славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроз све векове и сву вечност.

Нека је срећан и Богом благословен почетак Поста, данашње Свето Причешће, онима који су се причестили а и осталима, који ће се у току Поста припремати и причешћивати.

Нека Господ све благослови, сада и увек и у веке векова.

Амин.